

Αριθμός 2616/2018

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 7 Δεκεμβρίου 2018, με την εξής σύνθεση: Αικ. Σακελλαροπούλου, Πρόεδρος, Δ. Σκαλτσούνης, Αντιπρόεδρος του Συμβουλίου της Επικρατείας, Ι. Μαντζουράνης, Αικ. Χριστοφορίδου, Δ. Αλεξανδρής, Π. Ευστρατίου, Γ. Ποταμιάς, Ε. Αντωνόπουλος, Γ. Τσιμέκας, Π. Καρλή, Μ. Παπαδοπούλου, Α. Καλογεροπούλου, Θ. Ζύγουρα, Β. Ραφτοπούλου, Κ. Κουσούλης, Θ. Αραβάνης, Τ. Κόμβου, Π. Μπραϊμη, Α.-Μ. Παπαδημητρίου, Χρ. Ντουχάνης, Δ. Εμμανουηλίδης, Θ. Παπαδοπούλου, Μ. Σωτηροπούλου, Ι. Σύμπλης, Α. Γαλενιανού-Χαλκιαδάκη, Α. Μίντζια, Χρ. Σιταρά, Σύμβουλοι, Σ. Κωνσταντίνου, Δ. Τομαράς, Π. Χαλιούλιας, Πάρεδροι. Από τους ανωτέρω οι Σύμβουλοι Ι. Σύμπλης και Α. Γαλενιανού-Χαλκιαδάκη, καθώς και ο Πάρεδρος Δ. Τομαράς μετέχουν ως αναπληρωματικά μέλη, σύμφωνα με το άρθρο 26 παρ. 2 του ν. 3719/2008. Γραμματέας η Ελ. Γκίκα.

Για να δικάσει την από 17ης Σεπτεμβρίου 2018 αίτηση:

των: 1. αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρείας με την επωνυμία «Κίνηση ακομμάτιστων πολιτών Αγρινίου – κ.α.π.α.», που εδρεύει στο Αγρίνιο (Αλεξοπούλου 6-8), η οποία παρέστη με τον δικηγόρο Γεώργιο Κόκκα (Α.Μ. 10288), που τον διόρισε στο ακροατήριο η Πρόεδρος της Ελένη Βνάτσιου και 2. Γεωργίου Κόκκα του Λέανδρου, κατοίκου Αθήνας (Ιπποκράτους 42), ατομικά και ως νομίμου εκπροσώπου των: α) Συνασπισμού Πολιτικών Κομμάτων και Κινήσεων με την επωνυμία «ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΑΜΕΣΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ» (Ε.Κ.Α.Δ.), που εδρεύει στην Αθήνα (Ιπποκράτους 42) και β) Ένωσης Προσώπων με την επωνυμία «ΔΗΜΟΒΟΥΛΙΟ ΠΟΛΙΤΩΝ», που εδρεύει στην Περαία

Θεσσαλονίκης (οδός Φιλελλήνων, ήδη Αποστόλων Πέτρου και Παύλου 11), ο οποίος παρέστη αυτοπροσώπως ως δικηγόρος (Α.Μ. 10288),

κατά του Υπουργού Εξωτερικών, ο οποίος παρέστη με τις: α) Ευσταθία Τσαούση, Νομική Σύμβουλο του Κράτους και β) Γεωργία Παπαδάκη, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

Η πιο πάνω αίτηση εισάγεται στην Ολομέλεια του Δικαστηρίου, κατόπιν της από 20ής Σεπτεμβρίου 2018 πράξεως του αρχαιότερου Αντιπροέδρου του Συμβουλίου της Επικρατείας, ελλείποντος Προέδρου, λόγω της σπουδαιότητάς της, σύμφωνα με τα άρθρα 14 παρ. 2 εδάφ. α' και γ' 20 και 21 του π.δ. 18/1989.

Με την αίτηση αυτή οι αιτούντες επιδιώκουν να ακυρωθεί η από 17.6.2018 διοικητική πράξη υπογραφής από τον Υπουργό Εξωτερικών της «Τελικής Συμφωνίας για την επίλυση των διαφορών οι οποίες περιγράφονται στις αποφάσεις του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών 817 (1993) και 845 (1993), τη λήξη της Ενδιάμεσης Συμφωνίας του 1995 και την εδραίωση στρατηγικής εταιρικής σχέσης μεταξύ των μερών» και κάθε άλλη, αμέσως ή εμμέσως, συναφής προγενέστερη ή μεταγενέστερη πράξη ή παράλειψη, καθώς και πράξη εκτελέσεως.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως της εισηγήτριας, Συμβούλου Αικ. Χριστοφορίδου.

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον δεύτερο αιτούντα ως δικηγόρο και ως πληρεξούσιο των λοιπών αιτούντων, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους ακυρώσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η αίτηση, και τις αντιπροσώπους του Υπουργού, οι οποίες ζήτησαν την απόρριψή της.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου και

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα
Σκέφθηκε κατά τον Νόμο

1. Επειδή, για την άσκηση της κρινόμενης αίτησης καταβλήθηκε το

νόμιμο παράβολο (23474986595811200008 ηλεκτρονικό παράβολο).

2. Επειδή, με την αίτηση αυτή ζητείται η ακύρωση «1. Της από 17.6.2018 διοικητικής πράξεως υπογραφής από τον Υπουργό Εξωτερικών της Τελικής Συμφωνίας για την επίλυση των διαφορών οι οποίες περιγράφονται στις αποφάσεις του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών 817 (1993) και 845 (1993), τη λήξη της Ενδιάμεσης Συμφωνίας του 1995 και την εδραίωση στρατηγικής εταιρικής σχέσης μεταξύ των μερών [όπου αναφερόμενο μέρος η Ελληνική Δημοκρατία και μη αναφερόμενο, αλλά περιγραφόμενο, μέρος η «πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας» (πΓΔΜ)], 2. Κάθε άλλης, αμέσως ή εμμέσως, συναφούς προγενεστέρας ή μεταγενεστέρας πράξεως ή παραλείψεως, καθώς και πράξεως εκτελέσεως και ιδίως: α. της κατατεθείσας στη Βουλή διοικητικής πράξεως με την μορφή επιστολής προς τον Γενικό Γραμματέα του ΝΑΤΟ με την οποία ο Υπουργός Εξωτερικών δηλώνει ότι συναινεί στην έναρξη διαδικασίας διαπραγμάτευσης για την ένταξη της πΓΔΜ στη Συμμαχία, β. της κατατεθείσας στη Βουλή διοικητικής πράξεως με την μορφή επιστολής προς τον Πρόεδρο του Συμβουλίου της ΕΕ με την οποία ο Υπουργός Εξωτερικών δηλώνει ότι συναινεί στην έναρξη διαδικασίας διαπραγμάτευσης για την ένταξη της πΓΔΜ στην ΕΕ».

3. Επειδή, όπως προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου, μετά τη διάλυση της Σοσιαλιστικής Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γιουγκοσλαβίας, η πρώην Σοσιαλιστική Δημοκρατία της Μακεδονίας ζήτησε να ενταχθεί στον ΟΗΕ ως «Δημοκρατία της Μακεδονίας». Από την ελληνική κυβέρνηση εκφράσθηκαν αντιρρήσεις σχετικά με την ονομασία αυτή. Με την απόφαση 817 (1993) του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών, αφού ελήφθη υπόψη η διαφωνία που προέκυψε σε σχέση με το όνομα του υπό ένταξη κράτους, προτάθηκε στη Γενική Συνέλευση να γίνει αποδεκτή η αίτηση ένταξης στα Ηνωμένα Έθνη του εν λόγω κράτους, αναφερομένου προσωρινά και για όλους τους σκοπούς εντός του ΟΗΕ ως «Πρώην Γιουγκοσλαβικής Δημοκρατίας της

Μακεδονίας» [πΓΔΜ], μέχρι την οριστική διευθέτηση του ζητήματος της ονομασίας. Με την απόφαση 845 (1993), το Συμβούλιο Ασφαλείας προέτρεψε τις δύο πλευρές να συνεχίσουν τις προσπάθειές τους για ταχεία διευθέτηση του ζητήματος. Στο πλαίσιο αυτό, στις 13 Σεπτεμβρίου 1995 υπεγράφη στη Νέα Υόρκη από τους Υπουργούς Εξωτερικών των δύο κρατών Ενδιάμεση Συμφωνία, η οποία τέθηκε σε ισχύ στις 13 Οκτωβρίου του ίδιου έτους, σύμφωνα με το άρθρο 23 αυτής. Με τη συμφωνία αυτή επιβεβαιώθηκαν τα υπάρχοντα διεθνή σύνορα μεταξύ των δύο κρατών ως διαρκή και απαραβίαστα (άρθρο 2), απαγορεύθηκε η χρήση του συμβόλου του ήλιου της Βεργίνας στη σημαία της πΓΔΜ (άρθρο 7 παρ. 2, σε συνδυασμό με την συνημμένη στο κείμενο της συμφωνίας από 13 Σεπτεμβρίου 1995 επιστολή του Υπουργού Εξωτερικών της Ελλάδας), συμφωνήθηκε η συνέχιση των διαπραγματεύσεων σχετικά με την ονομασία του κράτους της πΓΔΜ (άρθρο 5) και ανέλαβε η Ελληνική Δημοκρατία να μην αντιταχθεί σε αίτηση εισδοχής ή στη συμμετοχή της πΓΔΜ ως μέλους σε διεθνείς, πολυμερείς και περιφερειακούς οργανισμούς και θεσμούς στους οποίους η Ελληνική Δημοκρατία είναι μέλος, εκτός εάν -και στο μέτρο που- η πΓΔΜ πρόκειται να αναφέρεται στους οργανισμούς αυτούς με άλλο όνομα από το ορισθέν στην 817 (1993) απόφαση του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ (άρθρο 11 παρ. 1). Τέλος, τα μέρη συμφώνησαν ότι η εξελισσόμενη οικονομική ανάπτυξη της πΓΔΜ θα πρέπει να υποστηριχθεί μέσω της διεθνούς συνεργασίας, όσο το δυνατόν περισσότερο μέσω στενής σχέσης της πΓΔΜ με τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο και την Ευρωπαϊκή Ένωση (άρθρο 11 παρ. 2). Στη σύνοδο κορυφής του Οργανισμού της Συνθήκης του Βόρειου Ατλαντικού (NATO) στις 2 και 3 Απριλίου 2008 στο Βουκουρέστι, η Ελληνική Κυβέρνηση δεν συναίνεσε στην υποψηφιότητα της πΓΔΜ, γεγονός που κρίθηκε αντίθετο προς το άρθρο 11 παρ. 1 της Ενδιάμεσης Συμφωνίας από το Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης (απόφαση της 5.12.2011).

4. Επειδή, στις 17 Ιουνίου 2018 υπεγράφη στις Πρέσπες από τους Υπουργούς Εξωτερικών των δύο κρατών κείμενο «Τελική[ς] Συμφωνία[ς] για την επίλυση των διαφορών οι οποίες περιγράφονται στις αποφάσεις του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών 817 (1993) και 845 (1993), τη λήξη της Ενδιάμεσης Συμφωνίας του 1995 και την εδραίωση στρατηγικής εταιρικής σχέσης μεταξύ των μερών». Με τη συμφωνία αυτή ορίζεται ως επίσημο όνομα του δεύτερου μέρους το όνομα «Δημοκρατία της Βόρειας Μακεδονίας», εν συντομία δε «Βόρεια Μακεδονία», ως ιθαγένεια η «Μακεδονική/πολίτης της Δημοκρατίας της Βόρειας Μακεδονίας» και ως γλώσσα η «Μακεδονική Γλώσσα» (άρθρο 1 παρ. 3), επιβεβαιώνεται δε το υφιστάμενο κοινό σύνορο ως ισχυρό και απαραβίαστο διεθνές σύνορο (άρθρο 3). Για τη θέση σε ισχύ της συμφωνίας, αποφασίστηκε να ακολουθηθούν ορισμένα στάδια, πρώτα από το δεύτερο μέρος (κύρωση της συμφωνίας από το κοινοβούλιο, ενημέρωση της Ελληνικής Δημοκρατίας, δημοψήφισμα, εφόσον τούτο αποφασιστεί, συνταγματικές τροποποιήσεις μέχρι το τέλος του 2018, ενημέρωση της Ελληνικής Δημοκρατίας επί όλων των ανωτέρω) και στη συνέχεια από την Ελληνική Δημοκρατία (κύρωση της συμφωνίας) [άρθρο 1 παρ. 4]. Τα μέρη μετά την ολοκλήρωση των εσωτερικών τους διαδικασιών οφείλουν να ενημερώσουν σχετικά το ένα το άλλο γραπτώς εντός δύο εβδομάδων (άρθρο 20 παρ. 3). Η συμφωνία τίθεται σε ισχύ κατά την ημερομηνία λήψεως της τελευταίας γνωστοποίησης από το οικείο μέρος (άρθρο 20 παρ. 3). Στο άρθρο 20 παρ. 4 προβλέπονται τα εξής: Το άρθρο 8 παρ. 5 θα εφαρμόζεται προσωρινά, ενόσω εκκρεμεί η θέση σε ισχύ της παρούσας Συμφωνίας. Εάν η Συμφωνία δεν τεθεί σε ισχύ, αυτή, στο σύνολό της και ως προς τις διατάξεις της ξεχωριστά, δεν θα έχει περαιτέρω ισχύ ή εφαρμογή, προσωρινή ή άλλη, και δεν θα δεσμεύει οποιοδήποτε από τα μέρη με οποιονδήποτε τρόπο. Στο εν λόγω άρθρο 8 παρ. 5 προβλέπεται η συγκρότηση Κοινής Διεπιστημονικής Επιτροπής Εμπειρογνωμόνων προκειμένου να εξεταστούν και να αναθεωρηθούν,

εφόσον θεωρηθεί κατάλληλο, σχολικά εγχειρίδια και βοηθητικό σχολικό υλικό. Τέλος, αναφορικά με τις διαδικασίες ένταξης του δεύτερου μέρους στην Ευρωπαϊκή Ένωση και το ΝΑΤΟ, η Ελληνική Δημοκρατία ανέλαβε, με τη λήψη της γνωστοποίησης της κύρωσης της συμφωνίας από το κοινοβούλιο του δεύτερου μέρους, να γνωστοποιήσει αφενός στον Πρόεδρο του Συμβουλίου της ΕΕ αφετέρου στον Γενικό Γραμματέα του ΝΑΤΟ ότι υποστηρίζει την έναρξη ενταξιακών στην ΕΕ διαπραγματεύσεων και την πρόσκληση ένταξης του δεύτερου μέρους στο ΝΑΤΟ, αντίστοιχα, επιφυλασσόμενη να φέρει προς κύρωση το Πρωτόκολλο για την ένταξη του δεύτερου μέρους στο ΝΑΤΟ μετά την ολοκλήρωση και των συνταγματικών τροποποιήσεων στο Σύνταγμα του δεύτερου μέρους (άρθρο 2 παρ. 4).

5. Επειδή, υπό τα δεδομένα αυτά, οι προσβαλλόμενες πράξεις συνιστούν καθεαυτές πράξεις διαχείρισεως της πολιτικής εξουσίας στον τομέα της εξωτερικής πολιτικής και συνδέονται ευθέως με τη διαχείριση των διεθνών σχέσεων της Χώρας. Ως εκ τούτου, έχουν κυβερνητικό χαρακτήρα, μη υποκείμενες στον ακυρωτικό έλεγχο του Συμβουλίου της Επικρατείας, σύμφωνα με τα οριζόμενα στο άρθρο 45 παρ. 5 του π.δ. 18/1989. Η κατά τα ανωτέρω δε μη υπαγωγή των κυβερνητικών πράξεων σε δικαστικό έλεγχο, που αφορά σε ελάχιστες κατηγορίες πράξεων, προσδιοριζόμενες, άλλωστε, εκάστοτε από το ίδιο το δικαστήριο, δεν τελεί υπό την αρνητική προϋπόθεση της ελλείψεως αντανακλαστικών συνεπειών από την εφαρμογή των πράξεων αυτών στην άσκηση ατομικών δικαιωμάτων. Οι πράξεις αυτές μπορούν να έχουν, όπως κάθε πράξη, επίπτωση σε συνταγματικώς προστατευόμενα ατομικά δικαιώματα ή σε πολιτικά δικαιώματα. Η μη υπαγωγή τους σε δικαστικό έλεγχο υπαγορεύεται και δικαιολογείται μόνον από τη φύση τους, δεν συναρτάται δε με τις τυχόν επιπτώσεις και συνέπειές τους και δεν συνδέεται με την βαρύτητα καθεμιάς απ' αυτές. Εξ άλλου, η μη υπαγωγή των πράξεων αυτών σε ευθύ ακυρωτικό έλεγχο ούτε συνεπάγεται την αποδέσμευση του

οργάνου που τις εκδίδει από την υποχρέωση τηρήσεως των οικείων συνταγματικών διατάξεων ούτε αποκλείει την ανόρθωση ενδεχόμενων δυσμενών επιπτώσεών τους σε ιδιώτες κατά τρόπους και διαδικασίες που, κατά περίπτωση, προβλέπονται από την έννομη τάξη. Έχει απλώς την έννοια ότι, για τους προεκτεθέντες λόγους, οι πράξεις αυτές δεν υπόκεινται στον συγκεκριμένο έλεγχο. Το γεγονός δε της, υπό τις ως άνω συνθήκες, αδυναμίας ακυρωτικού ελέγχου των εν λόγω πράξεων δεν προσκρούει στις διατάξεις που κατοχυρώνουν το δικαίωμα πλήρους και αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, δεδομένου ότι το δικαίωμα αυτό δεν είναι απόλυτο, αλλά υπόκειται και σε περιορισμούς, μεταξύ των οποίων και οι εν προκειμένω κρίσιμοι, δηλαδή εκείνοι που δικαιολογούνται από τον νόμιμο σκοπό του σεβασμού των κανόνων του διεθνούς δικαίου [ΣτΕ 22/2007 Ολ. σκ. 6, 3669/2006 Ολ. σκ. 6, 1209/2014 σκ. 5-6, 1393-5/2004, ΕΔΔΑ (Μείζων Σύμβαση) απόφαση της 14.12.2006, Markovic και άλλοι κατά Ιταλίας, αριθμός προσφυγής 1398/03, ΕΔΔΑ απόφαση επί του παραδεκτού – décision – της 16.4.2009, Βλαστός κατά Ελλάδας, αριθμός προσφυγής 28803/07, απόφασή του επί του παραδεκτού - décision – της 12.12.2002, Καλογεροπούλου και λοιποί κατά Ελλάδας (αριθμός προσφυγής 59021/00)]. Συνεπώς, τα περί του αντιθέτου προβαλλόμενα ως προς τη φύση των προσβαλλόμενων πράξεων, καθώς και ως προς την αντισυνταγματικότητα της διατάξεως του άρθρου 45 παρ. 5 του π.δ. 18/1989 και την αντίθεσή της προς το άρθρο 6 παρ. 1 της Ε.Σ.Δ.Α. είναι απορριπτέα ως αβάσιμα. Κατά τη γνώμη όμως του Συμβούλου Γ. Ποταμιά, η έννοια των κυβερνητικών πράξεων αποτελούσε κατάλοιπο του πρώιμου σταδίου του δικαστικού ελέγχου της διοικητικής δράσεως και συνεπαγόμενη αδυναμία του ακυρωτικού δικαστού να ελέγξει τη συμφωνία ορισμένου εμπειρικώς διαμορφωμένου καταλόγου διοικητικών πράξεων προς τον νόμο και το Σύνταγμα δεν δύναται να θεωρηθεί υφιστάμενη υπό την πλήρη ισχύ του συνταγματικού κράτους δικαίου θεμέλιο του οποίου είναι η αρχή της νομιμότητας της διοικήσεως και ο

ακυρωτικός έλεγχος των πράξεών της. Τούτο άλλωστε προκύπτει και εκ του συνδυασμού των συνταγματικών διατάξεων των άρθρων 20 παρ. 1, 82 παρ. 1, 87 παρ. 2 και 95 παρ. 1 του Συντάγματος, επί τη βάσει των οποίων δεν καταλείπεται στη διοίκηση στάδιο αυθαιρέτου δράσεως ούτε παρέχεται στον δικαστή ευχέρεια όπως, αυτοπεριοριζόμενος, απέχει του ελέγχου πράξεων, τις οποίες ήθελε χαρακτηρίσει κυβερνητικές. Εν προκειμένω, η προσβαλλόμενη πράξη αποτελεί μία συμφωνία που υπεγράφη από τους Υπουργούς Εξωτερικών των δύο κρατών σχετικά με την Τελική Συμφωνία για την επίλυση των διαφορών, οι οποίες περιγράφονται στις αποφάσεις του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών για τη λήξη της Ενδιάμεσης Συμφωνίας του 1995. Όπως προκύπτει, μεταξύ άλλων, από το άρθρο 1 παρ. 2 της Συμφωνίας τα μέρη αναγνωρίζουν ως δεσμευτικό το αποτέλεσμα των διαπραγματεύσεων που διεξήχθησαν υπό την αιγίδα των Ηνωμένων Εθνών. Σε συνέχεια αυτών των διαπραγματεύσεων έχουν γίνει αμοιβαίως αποδεκτά και συμφωνήθηκαν, μεταξύ άλλων, α) ότι το επίσημο όνομα του δευτέρου μέρους θα είναι «Δημοκρατία της Βόρειας Μακεδονίας» και θα χρησιμοποιείται *εργα ομπες*, β) η ιθαγένεια του δευτέρου μέρους θα είναι «μακεδονική/πολίτης της Δημοκρατίας της Βόρειας Μακεδονίας», γ) η επίσημη γλώσσα του δευτέρου μέρους θα είναι η «μακεδονική γλώσσα». Περαιτέρω, στο άρθρο 2 παρ. 4 γίνεται αναφορά στις διαδικασίες ενσωμάτωσης του δευτέρου μέρους στην Ευρωπαϊκή Ένωση και στον Οργανισμό Βορειοατλαντικού Συμφώνου (NATO). Όπως προκύπτει από το περιεχόμενο της Συμφωνίας της 17 Ιουνίου 2018 τα μέρη θέλησαν μέσω αυτής και πριν κυρωθεί με νόμο από την ελληνική Βουλή να έχει έννομες συνέπειες τόσο στο εσωτερικό όσο και στο εξωτερικό. Εν όψει του περιεχομένου της επίδικης συμφωνίας, σύμφωνα με το άρθρο 18 της Συνθήκης της Βιέννης (ν.δ. 402/1974, ΦΕΚ Α' 141), με τις δεσμεύσεις που αναλήφθηκαν με την επίδικη συμφωνία όλα τα όργανα της ελληνικής πολιτείας οφείλουν να απέχουν από ενέργειες οι οποίες αντιβαίνουν στο

περιεχόμενο της συμφωνίας. Με τα ως άνω δεδομένα, η προσβαλλόμενη πράξη υπόκειται σε δικαστικό έλεγχο ως εκτελεστή διοικητική πράξη κατ' άρθρα 20 παρ. 1 και 95 παρ. 1 του Συντάγματος και άρθρο 45 παρ. 1 του π.δ. 18/1989.

6. Επειδή, κατόπιν τούτου, η κρινόμενη αίτηση πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Δ ι ά τ α ύ τ α

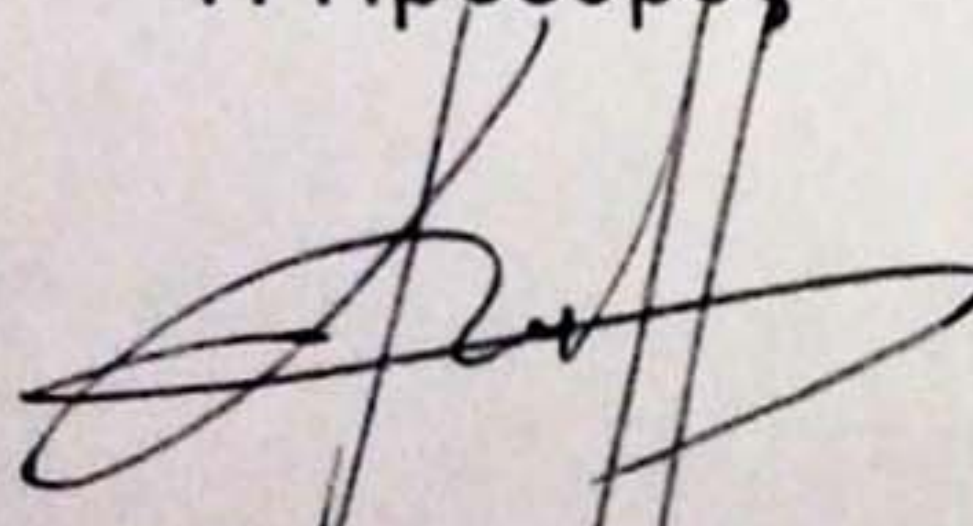
Απορρίπτει την κρινόμενη αίτηση.

Διατάσσει την κατάπτωση του παραβόλου.

Επιβάλλει στους αιτούντες τη δικαστική δαπάνη του Δημοσίου, που ανέρχεται σε τετρακόσια εξήντα (460) ευρώ.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 14 Δεκεμβρίου 2018 και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση αυθημερόν.

Η Πρόεδρος

Αικ. Σακελλαροπούλου

Η Γραμματέας

Ελ. Γκίκα